Bazsó Ádám

mikro

versek
prózai szövegek
töredékek

Bazsó Ádám: Mikro
Versek, prózai szövegek, töredékek

Támogatásukat és ihlető energiájukat köszönve ajánlom

Édesapámnak, Édesanyámnak és Családomnak
Feleségemnek, Edytának
Ludvig Tibor barátomnak
Kern Éva tanárnőnek és Deákné Juhász Évának
Szekeres Máriának és Madarász Katalinnak
Babos Karolinának és Kirschner Annának
Zsókának, Eszternek és Martának

© Bazsó Ádám, 2020
© Vitos Hajnal, 2020

Bazsó Ádám

Mikro

Versek, prózai szövegek, töredékek

Vitos Hajnal fényképfelvételeivel

Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2020

Üdvözlöm a kedves Olvasót!

A könyv, amit a kezében tart, írásaim eddigi első gyűjteménye. A benne található szövegeket tehetségemhez mérten igyekeztem a lehető legjobban kidolgozni, formába önteni. Ki-ki megítélheti, mekkora sikerrel. Némelyik írás az elmúlt évek során már megjelent különböző folyóiratokban *(Szőrös kő, Opus, Holnap Magazin, Liget, Szél-járás, Aranypor, Esztergom és Vidéke)*.

A kötet címe – *Mikro* – a benne foglaltak töredékességére utal, valamint arra, hogy ezek sok esetben egy-egy apróbb elem vagy jelenség felnagyítására, az azzal kapcsolatban kialakuló belső képzetek megragadására törekszenek.

Pilinszky János egyik általam nagyon szeretett versével kívánok jó olvasást!

A szerző

Pilinszky János: Nyitás

A gyerekkor alkímiája
beteljesül, sikerül végre.
Az érintetlen kapukat,
az álom zsiliprendszerét kinyitják.
Mindenből csönd lesz és közelség.

Gondolatok Bazsó Ádám első kötetét olvasva

Bazsó Ádám igazi költő, fiatal, és első kötetével jelentkezik, amelynek elején az olvasókat köszöntve írja: „A kötet címe – *Mikro* – a benne foglaltak töredékességére utal…" Ezek a „töredékes írások", pontosabban versek és rövid prózai szövegek azonban a lét, a valóság határait, a megismerhetőséget ostromolják, precíz felismerések rögzítésével, a valóság érzékelhető szeletét felmutatva. Az ember belső világa és a külvilág jelzései alapján szívósan, keményen és találóan térképezi fel, amit tud, tudni vél, vagy a tökéletes megismerés lehetetlenségével szembesül. Az üresség és a koncentrált magány csöndje ez, miközben tele van pontos felismerések eredményeivel. Időnként pozitív árnyalatokkal is gazdagodik ez a sokszor sötét tónusú költői univerzum.

„Vajon mi maradandó / Mire mondhatjuk azt, / hogy létezett?" – írja a *Tudat* című versben. Később a *Mindenfajta halál*-ban így fogalmaz: „A kimondhatatlan kínoz / Tudatom tágul / Határtalanná porlad / Holt, vak / álomtalan / terekre / nyit kaput." Az álom és a gondolatok valóságának kutatása egybecseng a külvilág hatásainak tudati regisztrálásával. Megismerhető-e a valóság az anyagin túli, transzcendens dimenzió bevonása nélkül? Van-e a magányos kutatásnak feloldása Isten nélkül, vagy halálos, szomorú kudarc a végeredmény? Meddig megy, mehet el az ember ezen az úton, ha következetes? Ezek a kérdések merülnek fel bennem, olvasgatva a verseket, és az én válaszom az, hogy akik az igazságra szomjaznak, megelégíttetnek, és egyszer találkoznak az Igazsággal, az Élő Istennel. S Bazsó Ádám teremt, alkotja és fel-

mutatja az élete folyamatát, azt a belső világot, ami különbözőségeink ellenére közös csírájú az emberiségben, azaz a lélek rokonsága, az őszinte keresés Isten ege alatt.

Szekeres Mária

Tudat

1. A kisfiú nem nézett oda
Várta valami éber ólomíz
Tudata teljes csendje
– Kvarchomok –

2. A látszólagos rend
Sokszor takar káoszt
Ráoszt
és új lapokat cinkel.

3. A létezés határait lebontják.

4. Felébredve a nappal
Kontúrjaiba táguló
anyaggal:
(Testté toborzott sejtek sorfala)

5. Utak a végtelenbe
Egy táj,
amely az energiától
széthull.

6. Lehetségesnek
látszik
a lehetetlen:
Temet engem
és üdvözöl
az élet.

7. Vajon mi maradandó
Mire mondhatjuk azt,
hogy létezett?

8. A nap
az ég
tündöklő tű-feje:
Imákba foglalt
ébrenlét-sugárzás.

9. A kertkapun túl végtelen veszély
Ne hallgatózz és már ne is beszélj...

10. Rádtalálok
Ott leszel
Kétkedem
De újra meghatódom.

11. Enyém vagy? Mit tehetnék
Ha léted is csak emlék
(Örökké változatlan)

12. Egy test sem lehetett oly gyönyörű, mint az övé.
Volt benne valami éteri.
Az idő más távlatokat nyert.
Emlékszem, mécseseket rakott a lépcsőfokokra,
ezek az apróbb-nagyobb fények vezettek a szobája
ajtajáig.
Új kronológia.

13. Súlypontok
Szigorúság
Áldozat –
Egy párbaj peremére
Szögeztem szívedet
Íme: lüktet.

14. Az est illatai
A városé
A csendé
Így változik
a véges
végtelenné
Így módosul
a térben
minden út.

15. Virágok
A föld
Az édenbeli zöld
Szerencse
A baj
A szótlan diadal

16. Összefonódó lélekutak
Egyesülése a fényben.

Visszhang

Visszhangot ver a sáskák vonulása.
Alkalmi viszony, éhes menedék.
Nem vágy panasza, nem pusztán a béke
Visszhangját veri lelkemben a lét.

Klastrom

Vergődik a dobszó
Pánt és csuha lebben
Érvek hada némán
Virraszt a hidegben.

Klisék

A létünk oly kincset érő
A létünk oly semmiség
Hisz eldöntik, kulcsra zárják
A megtartó, szent klisék.

Ékes

Nő
Ellentmondásokkal ékes
Hű önmagából sarjasztott hitéhez.

Alakod

Ott álltunk.
A függöny fonta körül
Csodaszép alakod.
A napot
láttam felbukkanni,
a fényét.

R. I. P.-Eating (Zombi)

A híreket lessük
Belőlük szívjuk magunkba a vért
Hisz belőlünk
már kiveszett
az élet.

Illuzórikus, bennünk változó

A jelen pillanatnyi
A múlt örök.
Pillanat,
amiben itt vagyok.
Nagyobb
és fontosabb
mint bármi más.
Esteledik.
Odakint a köd
A hűs hara(n)g
A pára.
Tér,
amely összeszűkül.
Egy női test.
Változatok sokasága.

A jelen
Mag(j)ába olvaszt
Míg

A létező,
térbeli tükrök
visszaverik
az illuzórikus,
bennünk változó
tudatosság
tébolyult
csodáit.

Vonatút-víziók

1. Body snatchers
Állomások
fényérzékeny fóliája.
Másolatok hada:
Kópiák, armada.
Nincs visszatérés
A szemre lomb terül.
Kivirágzik a mélység
A vér
A víz
Az űr
Átsugárzik önmagába:
Áthull.

2. Test-rab
Erek hálózata.
Halálé.
Elhallgatott a táj.
Belőlünk ébred.

3. Mikro
Alvó halott
A szeme szikraszín
Ajkán a hó
Előtűnt pórusok.

4. Ólom

Napfény, homály
A kéreg mély, sötét.
Nem lépted át
Az ébrenlét körét.

Az álom fogva tart.
Minden pazarló mozdulatoddal
többet veszítesz.

Philip Kaufman: A testrablók támadása (Invasion of the Body Snatchers) *című filmje nyomán*

Éjidőn

Éjidőn a tükrök alszanak
Bennük cirmos alkonyat riad.
Múlt meséken át madárhadak
Ragadják el egyetlen fiad.

Szerető

Várnom kell rá.
Ugyanaz a tér
Mindkettőnk menedéke.

Tükrök

Megingathatatlanok
és égig ér bennük a gyász.

Horror vacui (Látóhatár)

Az üresség mindent kitölt
föld
és ég
egybeesnek.

Goya

Álmodban a vér
Hullámzik a vásznakról
Tükröd a téboly.

Zárt szem

Rigó zuhan.
Rámzúdulnak a lepkék.
Ízelt bilincs:
A héjakat szorítja.

Az álmodás tudata

Nem tudok írni. Nem tudok írni.
Ezt hajtogatta.
Nem tudok írni.

Gyermekkorában egy termoszban teát vitt magával az iskolába. Amikor ivott belőle, furcsállta, hogy a fülében pattogó zajt hall. Úgy érezte, ez nem normális.
Apró tündérekről álmodott, akik a virágkelyhekben laknak. Egy ijesztő sebességgel hadaró hang hajtogatott valamit. Volt ott egy kéz, amely minden átmenet nélkül óriásira duzzadt, magába omlott, de ugyanakkor ki is tágult, szét akarta vetni a képmezőt. Hiába igyekezett koncentrálni, nem járt sikerrel. Valamilyen rugalmas burok tartotta vissza a felébredéstől.

(Nekem nincs személyiségem. Minden, amit gondolok, másoktól származik. Nincs rálátásom az életre.)

Tudta, hogy kivé kell válnia. Fogalma sem volt semmiről. Gyerekes reakciók uralták a mindennapjait. Újra és újra ismétlődtek, nehéz volt úrrá lennie rajtuk. Ha egyáltalán sikerült. Semmit sem akart leírni. Mindig ugyanazokat az ábrákat rajzolta különböző papírfelületekre: egy gömböt, amelyet több másik apró gömb vesz körül, kockákat és hasábokat.
Bár nem emlékezett, honnan, tudta, hogy mindez nem valóság.
A vonatozások jutottak eszébe. A vonatút hangulata.

Az álmodás tudatát tenni realitássá. Belátni, hogy a nyelvvel semmi sem átadható.

(Szavak által nem fogsz újjászületni/Emléked is csak álmaikban ébred)

A biztonság, amikor egy könyvet olvasol – az otthon békéje, a védelmezőnek tartott keretek. A tudatod által befogadott valóság, amely egyre gazdagodik, árnyalatokkal, tónusokkal.
A megragadhatóság.

Az a rengeteg nap. Amíg élt. Ameddig önmaga volt.
Nem formálta át a külvilág nyomása.

Átszűri magán a valóságot
Az ébrenlét vezérli
Nincs mondanivalóm. A hétköznapok maguk alá temetnek.
A testem él – hányszor tudatosul ez még bennem?

Felébredtem
Az írás *él, vezet*
Megörökíthetetlen mozdulat
Hogy mondhatnék el bármit is?
Fontos, hogy azt idézze fel benned,
amit ismersz?

Az álmok mindannyiunkban ugyanazok?
A vihar előtt az égen feltornyosuló szürkésfekete felhők – a feltámadó hűvös légfuvallat, amely egyre erősödik – a kontraszt a még megvilágított, előtérben lévő épületek fénylő felszíne és a háttérben gyülekező felhők sötétsége között.

A kisemmizett idő
Fölöttünk áll s nevet
Elöntött árterek
Jajongó fái sírnak

Mintha egy írás részei lennének.
Az udvar
Sűrű rengetegébe vesző
Ártatlan sikolyok
Mintha a múlt tolódna át a jelenbe, egy másik entitás emlékképei.
A kórház folyosóin sétált
Két ágy
Az egyik damaszttal beborítva
Odakint alkonyi fák sziluettje.

Folyton az ötlött az eszébe, hogy öngyilkos lesz. Úgy jelent meg a tudatában ez a gondolat, mint egyfajta pavlovi reflex, leginkább olyan szituációkban, amelyek kihívás elé állították és részben rögzült beállítódásai újragondolására kényszerítették.
Hányan lesznek még, akik ebbe a hibába estek?
Hányan voltak már?
Persze sohasem tette volna meg.

Csapdába estem
A csapda én vagyok
Áthághatatlan
Álmaim határa.

Béke.
Konstruktív gondolatokat szeretett volna kisajtolni magából.
A nyelv a menedéke.
Mi elől?
Miért?

Átjáró egy új realitásba
Álom és teremtés
A végtelen peremén
Jéggé fagysz és darabokra törsz.

Amorf

(Vonagló gubótest)

Egy
iszonyú gyorsan hadaró hang

– Kikapcsolhatatlan monitorok –
újra és újra
ugyanazt az eseményt mutatják

Fehér balettcipő-rajta Hamupipő
vére

Felénk forduló
Dühtől eltorzult arcok remegése.

Éjlencse –
A plafonra tapadva.

Engem akar!

Takarnám testem
de
ízekre es-
tem

Végtelen
Élveboncolás.

– Mennyek –
ne-
ga-
tív-
ja.

Trakl

1. Ma megláttam egy lány
sápadt alakját.
A napját-vesztett ég volt ő,
a vakság.

2. A félelem újra lángol
A fákból
másvilági, áldott illat árad.
Nyisd szét a ruhádat.

Mindenfajta halál

1. Halhatatlan

Altamires arca.
Nehezen tért magához. A tarkója csupa vér. Hozzátapadt a betonhoz, erővel kellett feltépnie az útról. Egy középkorú nő rémülten rámeredt.
Bizonytalanul járt, a látása nem normalizálódott még eléggé. Ütögette a fejét, ilyenkor azonban rettentő, nyilalló fájdalmat érzett. Hátranyúlva kitapogatta, hogy az egyik koponyavarrat szétnyílt. *Otthon*. Az alsó ajka félig leszakadt. A tükörbe bámult, arca a neonlámpa fehér fényében fokozatosan sápadt, majd újra színt nyert. Mutatóujjával lehúzta a bal szemhéját és egy apró, barna csigaházat piszkált ki a szemgolyó mellől.

2. Bekebelez a reggel.
Emésztőnedvei
péppé oldanak
Holt salak
és pempő: ez vagyok.

3. Ami belőlem megmarad:
anyag.
A lélek-nélküli semmi –
ennyi.

4. Csak az élet hagy hátra
ilyen nyomokat.
Az űrre rótt betűk
A háttérbe simulnak.

5. A kimondhatatlan kínoz

Tudatom tágul
Határtalanná porlad
Holt, vak
álomtalan
terekre
nyit kaput.

6. Minden éjjel vele álmodott. Napjait a vak várakozás töltötte ki.
Egységes egész.
Három nap és három éjjel vele álmodott.
Három nap és három éjjel ömlött a salak, az égbe tépett nyílásokon át.
A menny sebei.
Vér helyett fény. Sugárzás. A nap tudata.

7. Elvonatkoztatott
A tárgyak
térbeliségén túli
Rezgés vagy
ragyogás.

8. Altamires az erdő szélén állt. Nem volt ott erdő.
A tudata kattogott.
Odabent, egy rideg, szálkás faajtó mögött a démoni bárdok.
Hálátlannak érezte magát.
Hegyek voltak a nap sugaraira fűzve.
A mindennapiság béklyói húzták.
Zúzódások a testén.

Az irgalmasság ideje. Lejárt.

Összefüggés nélküli zűrzavar. A belső káosz kifejeződése.
Letisztult, rigiddé vált rendszerek helyett.
---

9. Nem akarok a gondolataimmal egyedül maradni.
Nincsenek gondolataim. Csak felvillanások. Foszlányok. Minden jelentéktelen. Semminek sincs célja. Másra nem jutok. Minden más csak sallang. Önmeggyőzés, álérvekkel. Az üresség elfedésére. A társadalommal szembeni undor palástolására.
A tehetetlenség és a tenni-nem-akarás. Kéz a kézben járnak.

Töredékek. Ennyire futja. Másra – látszólag – nincs muníció.

Torokszorító titkok

1.

Ráébredtem, hogy én önmagam vagyok és életem valamennyi eddigi eseménye velem történt. Kábulttá tesz ez a bizonyosság. Nincs észszerű magyarázata. Hacsak nem a teremtett valóság tényszerűsége.

Hálával tartozom. A szavakra babonás félelem telepszik, belé-jük nyomul, átveszi sejtmagjuk energiáját, abból táplálkozik. A szószaporítás – önmagát másolja folyton.

Mivégre születtünk? A szövetek magukban hordozzák halá-luk kódját. Az érzékelés hártyákat hámoz. Minden szó valami mást helyettesít, valami jobbat, ami inkább odaillik. Így végül nem tár fel semmit, nem mond ki, nem jelöl.

Ez senkinek sem segít.

2.

Mamával reggel sokszor beszélgettünk. A rémálmairól mesélt. Együtt jártunk valamilyen ismeretlen tájon és belényilallt a fé-lelem, hogy elveszhetek vagy valaki talán elrabolhat. A szoba-ajtót látta kinyílni az ágyból, ahol feküdt. A nyílás sötétségéből egy szörnyű, ráncokkal barázdált banyaarc bukkant elő. Csil-logó boszorkányszemek tekintettek rá, gonoszan, rovarszerű-en. Egy öregasszony üldözte szüntelen. A bejárati ajtóban ott állt az ördög.

Budapesten járt, keresett valakit. Végigkutatta az egész várost, mindenhol romok és pernye. Hamu szállingózott. Egy gangos bérház emeletéről tekintett le rá az, akire végül rálelt.

A bátyját is említette, aki a háborúban esett el.

Íjat fabrikáltunk, nyilakat faragott nekünk nádból. Az erdőt jártuk. (Nem beszélgettünk eleget. Vagy mégis?) Az ágy mele-ge a tolldunyha alatt. Szombat reggel. Lázár feltámadása.

3.
Mindenkori emlékek. A megragadhatatlan materializációja.
Álmok – anyaggá válva.
A felébredés, a feltámadás után – torokszorító titkok.

Az éjszakában útrakél

Minden, amit a múltról tudok:
hazugság.
Minden, amit a múltról tudok:
mese.
A hős lovag hűséges hitvese
hitvány huri.
A táltos férj: tulok.
Megérkezem és újra indulok.
Egy pillanatba így sűrűsödik
minden homály:
a történet tere.
Tanácstalanság és tudós vita
és számadásunk végső mérlege.
Melytől a nap a horizontra hull
(Az éjszakában útrakél a táj)
– A testen túli, legvénebb terep –
Hol fojtott hangon megszólal az Úr
(Mint akinek a csönd hatalma fáj)
– Értem szavatok, újra értelek… –

Die dunklen Stunden

Für Edyth

Apokalyptisch anmutende Landschaft
Die Sonne glänzt im Himmel, wie im
Halbschlaf.
Eine Gewißheit gibts nur: deine Nähe
Die lichtgefüllte Schönheit: diese Pracht.
(Wie ein Brautkleid
glüht die Dämmerung)
In deinem Körper
schlummert noch die Nacht.
Und bricht jetzt raus
Und umringt alle Räume
Die dunklen Stunden bleiben nur:
Die Träume.

Wie oft

Der junge Körper.
Die Organe
darüber die Haut.
Im Inneren des Menschen
gibt's noch mehr.
Vorgedrungen
in die Tiefe –
penetrierter Pomp.
Wie oft siehst du mich
Wie oft empfinde ich dein Dasein
Ohne Filter
Unbedingt.

Wannsee

Einmal war ich K.
Einmal bin ich K.
In meinem Mund
 erfriert langsam
  der Speichel.
Ein Schädel sickert.
Schweiß – schimmernde Tropfen.

Regenbogen

Der Regenbogen ist krank.
Er hat seine Krümmungen verloren.
Jetzt hängt er echt kantig da
und leidet.

SCHEIN(TOD)

Es schneite dann
die Landschaft lag
(sich ständig wälzend
wie)
in weißen Trümmern.
Vögel zwitscherten irgendwo
die Nacht brach
über die Welt
herein
– Und alle schliefen –

Intermezzo

1.
Retter der Träume
Brennen der Bäume
Lichthof im Schatten
Schlachthof im Licht

2.
Du entkommst
dem Tod nicht.
Laufe nur
Begegne dir
in Masken.

Sonne

Meine Liebe, atme nur
Wie das Jenseits, die Nacht.
Es lockte dich zum Tanz, zu mir:
Obwohl's weh tut – sie lacht.

Noch schneller, oh, wir sind so schnell!
Und so umarmt die Lust.
Im Tod, im Liebesbett vereint:
Obwohl's weh tut – du ruhst.

Der Tanz, der jetzt beginnt
Im Kreis, in dem wir tanzen
Und Schmerz und Freude bringt
In schwindenden Distanzen

Die Zeit, die rinnt
Und dann beginnt
Vom vorne...

Langsam und schnell
Dunkel und hell
Unbeschreibbar
Du-ich: ein Paar.

Sonne – fühle die Macht!
Fühle, siehe: sie lacht!
Flieht die finstere Nacht!
Strahlt die innere Pracht!

Auf dünnem Eis
Im Schneefall
Im Nebel
In dem Licht.

(Empfohlene Musik: Ghymes – Tánc a hóban/Tanz im Schnee)

Fragmente

1.
Die Gefäße sind Gräber, in denen die Schatten versinken. Ich rieche nicht gut – dachte der Junge – vielleicht fange ich an zu stinken. Zu faulen und zu verwesen. Was einmal geschieht.
Die Angst vor dem Tod, das Denken an Menschen, die schon fort sind, mit einer schaurigen und schuldbeladenen Erleichterung, dass ihm es noch bevorsteht, dass er noch Zeit hat oder wenigstens in diesem Moment, wenn er das denkt, noch lebt.
Zuggeruch, Zuggestank. Er fühlt ihn wie einen Geschmack im Mund. Die Strecken sind lang und die Züge so langsam. Die sie umgebende Landschaft rollt an ihnen vorbei und sie stehen. Der Zug steht die ganze Zeit.
Und sie kommen doch noch an.

2.
Es gab Bahnhöfe, von denen man abfuhr. Es gab Leute, vor denen man zitterte, wenn man sie sah. Oder wenn man von ihnen hörte.
In der permanenten Gefahr und doch Lust zum Leben – Sonne.
Der Schlachthof, ständig im Betrieb – und Mord.
Helden gab's nicht, nur Jubel. Viel-viel Geschichte – alles Alltag.

Friedrich

Álmom – zuhanás.
Elevenné böjtölt ég
Hajnali szirtek.

A végtelen

Zivatar, éjsza-
káink eleven álma –
tükrök terei.

Pirkadat

Akác, a fák, a
nappal – megtelik pirka-
dattal: felragyog.

Hála

Aki nagyon mélyen ismer
Aki tudja minden titkom
Itthon
és néha azt hiszem
Ennél szebb nem jöhet.
Kozmikus magányom
Boldog és borús
Oly út
mely szinte járhatatlan.
Rádakadtam
és megfejtem szavad.
A nap
arcunkra tűz
A fűz
Körülvesz illatoddal
és megtanít szeretni.

Őrzi

Tündér-titok: a vágy
Világít benned.
Eleven fénnyel
Őrzi napjaim.

Harmónia

A távolban halkan csobbanó
fény csepeg.
Őszülő fákon zöldell
a nyár.
A földön némán szétfolyó
víztükör.
A padon öreg anyóka
vár.

Retinánkra robbanó

1. Zavaró és ijesztő benyomásaimat akarom leírni.
Például azt, hogy a tudat vagy emlékezet miként formálja át a már lezajlott eseményeket. Ennek sincs nagyobb létjogosultsága, mint bármi másnak.
Mindez az elnémulásba fog torkollani.

2. Este, mely végtelennek tetszik
Retinánkra robbanó tudás.

3. Az éjszaka telik.
Közel már a hajnal
Zajjal
és titkokkal terhes árulása.

4. Testnedvektől sikamlós falak
Az áruló, a legszentebb, a vak
Az álmok által perforált jelen
Velünk lehet majd minden éjjelen.

5. Kristályragyogású
Gyémánt-szemed ébreszt
Így felnövök én is
Mennybéli zenédhez.

6. Egy vértelen és vágyott lakoma
Egy test, melyen még átforr a csoda.

7. Macska-pupillák
Sorozatos áttűnés.

8. Régi hangulatok jutottak eszébe, szinte feledésbe merült események, amelyek emlékét hangfelvételek őrizték.

9. A vetítőgép ép
Tudvalevő ereje
Mellyel falakat rombol
Ujjak koromból
Felém nyúlnak
A lágyan zörgő függöny résein keresztül
Árnyéknyalábok igaz érvei.

10. Két kezed eggyé zár
Kéjt vet a csendcézár.

11. A barakkok félhomályában
Egy árny mozdult –
dúlt tekintetét
rám vetette.
Minden tette
szent volt
és (s)érthetetlen.

12. Elernyedek, ha tart a varrat
Ne adj ma ily sötét nyugalmat!
Buroktalan bogárnyi-létem
Halálba tévedőn megértem.

13. Egy szobát adj csak, ahol alhatom
Egy otthonos, de vadidegen ágyat
Félelmem lombként kihajt a falon
S életre kelnek mind a buja vágyak.

14. A névtelen csodát
Szavakba zárhatod
De nincs elég erő
Szeretni bánatod.

15. Átizzad a lombon
Széltől puha pára
Porlepte világok
Hajszálnyi határa.

16. Próbafülke homályába lépsz
Pikkelyessé váló szirtfalak
Háborúból visszatérve vársz
Itt, a néma táblakép alatt.

Hány vak

Álmaink helyén a vákuum.
Kitölteni vággyal
Test-nedvek sugarával.
Ablakok arcai szánnak
Hány vak
nap múlt el nyomtalanul.

Gát

esteledik
fáznak a fák
suttog az ölbeli
gátszakadás

Téboly

1. A fejében egy hangot hallott:
A majmok
Áram-tépte teste
Úgy vonaglik
Akárha lenne lelkük
(Ismeretlen)

2. A test oly sebezhető
Szekerce, kő
A benne megváltott
ember
titka téboly.

Nem test

1. Most nem tudja, mit írjon
Bizonytalan
és ákombákomokat rajzol

Kockákat vonalaz
Csillagokat vastagít
szorosra

– Él és mozog –

Szentségtörés lenne
leírni bármit is
róla

– Kitölt a térből egy részletet –

Szétszaggatná ezt az örökkévaló
szövétneket
Amely a rá való
emlékezés által lesz
újra élő.

2. Annyira súlyosak a szavak
Hogy (szinte) behorpasztják a papírt
Amikor ráomlanak
ráfolynak.

3. A finomanyagiság a legőrjítőbb.
Tehát, hogy van,
de mégsincs
csak a belső szemnek.
Akár egy védmű, a teste.
Ez nem test
és mégis él.

Torzók

1. Szőlőfürtök a dérben
Lágy hajfürtök az ágyban
Párás arc – a homályban
Vár és nagyra növekszik

Ím egy test, ami fekszik
Áramlón, adakozva
Vágyak torlasza-foglya
Lélegző tanulásé.

2. Javában dúl a háború
Mocsok lohasztja mámorunk
Amit szeretsz a testemen
Ma térdre hullva esd velem.

3. Szeretlek, érzem, ám a hajnal
Befonja lágy pacsirta-zajjal
Az éji csönd kitárt szivét
Mi várhat így reánk, mi még?

4. A vágyak íze fűszeres
Agyakba hullt imáimért
Ezernyi bántás érhet itt
Innám imádott mérgeid.

5. Pillanatnyi érzékletek
Retina
Pázsitod.

Szépség, szavak
A fák fölött a nap
Áll és lebeg
A lágy golyó: *szemed*.

Fájdalom

Keresném a csodát a szemedben
De pupillád mozdulatlan maradt, már
túl késő sírni, reszketni,
beszélnék, de úgysem hall senki sem.
S kezed ártatlan jegessége ébreszt a valóságra.
Néznék, de homály ül a tájon.
Évszázados magány szakadt ma rám.
Csillagok fénypára-sóhaja borít be könnyedén.
Szállnék – mégis mindig visszahullok könnyeimhez.

Álmomban

Álmomban néha meghalok.
Felém nyúlnak vigyázó, segítő, agg karok.
Álmomban néha önmagam vagyok.

Infra

Kvazár jelére hang felel: csoda.
Humán erővel eljutunk oda.
Modul homálya, űrhajók szene.
Tolósugáron infra istene.

Hasonulás

Veled leszek.
Példát veszek.
Bennem maradsz
Bármit teszek.

Rátalálunk

Felnövünk
Másoknak menni kell
A föld alá
Az égi tűzhelyekhez.
Egy ritka nap
Talán majd rátalálunk
Új önmagunkra
Mit nem ismerünk még.

Öröklét

Arcod a tenger mossa
Szíved a fény lúgozza
Így üres immár – könnyű
Elkap a vén víz sodra.

Látod: a felhőszobrok
Vetnek a vérrel fodrot
És beborítják tested
Melytöl a mély megfosztott.

Láncod: a lélek súlya
Megremeg és elpattan
Angyal – a kürtjét fújja
Zeng az öröklét húrja.

Démon

Sohasem vártam mást
Csak a megnyugvást
S mikor eljött
Egy későőszi napon:
Démon – a kártyalapon.

Félhalott

Láttam egy nőt
Az arca reszketett.
Láttam egy nőt
Az arca rámsugárzott.

Félhalott álom árnya hullt szemére
Félhalott álom – életét siratta.

Ő is volt ifjú
Ő is volt kecses
Megtörő teste
Hangtalan könyörgés.

Pórusok orgonája

1.
Folyosón oson –
Pontszemű vánkoson
Szűz teste sír:
Pórusok orgonája.

2.
Kolostor éjjeli bája
Retina szobája
Kései nap
Belekap
A tűz.

Kulcs

Megidéztem egy testet
az életemből –
Az írás, mint kulcs
a mennyhez.

Clairvoyance

„Amidőn felocsúdott
Nem volt ott más
csak szellemek, szürke szirmok…”

1. *Újra lángol*
A félelem újra lángol
A hívás hangja szent
Ami álommá vált már odalent
Sohasem bukkan fel a mából.

2. Vissza-visszatér
Tiszta, mint a tér
sokkhatásai.

3. *Ébredés*
Nincs halál
A fákon túli tájban.
Itt vagyunk.
A fákon túli táj *van*.
Ébredés
A földalatti mennyben
Megteremt
és meghatároz engem.

4. A valóság
Az érzékeken túli
birodalommal egy.
Minden benyomás
a térbe hullva
tágul.

5. Felébredünk
az ágyak melegében.
A legszebb, ami megeshetett velünk
Megtörtént újra –
mindennapokra nyílik ablakunk.

6. Annyira bonyolult az ember.
Az emlékek
kifejezhetetlen
körforgása
lassul.
Átlát a tó
a tér
torz tükrein.

7. Az elképzelt valóságokból
átszivárgó élet.

8. Számukra ez volt a jelen –
felületek tiszta ívei
Megmagyarázhatatlan szomorúság
Árnyalatokra bontva.
Rettegő salak
A semmi stációi.

9. Valóság
Láthatatlan
koordinátarendszer
Amit már meghaladtunk.
Amely majd
elnyel egyszer.

Dichotómia

A dichotómia
apoteózisa
Az egyesülésben
válik véglegessé.

Úgy módosul

A lány, akire vágyom, súlytalan
A lány, akire vágyom, nem talál rám
Mint egy eleven arc nyoma a párnán
Úgy módosul a szívben vázlata.

Múló

Álmomban ez a mindenség szeme.
Elhullik, ami eddig még elér.
Elforr a nap, a sebzett szívbe vér
S emlék tolul – a múló döbbenet.

Kihuny

Személyiségem illuzórikus
Rétegekké rendeződve rezgek.
A nap elől a föld alá futó
Eleve kétes életem kihuny.

Értsd meg

Fájna elmondani
Inkább hallgass.
Odakint, lásd
A távlatok ragyognak
Esőerdők és óramű-rugók.
Nincs idő
Értsd meg
elhaló szavam.

Ismeretlen ékkő

Megbabonáztál.
Pillanatok töredéke
A tested.
A szem tovatűnt
sugarában
a vágy.

Apokaliptikus álom

Vasrács a szíven
Öngyilkos közelség.

Élet
A szűnni vágyó fájdalom.

Eltűnt anya
Az eltűnés nyoma

Hazatérnék
De nincsen már hova.

Egy lány alakja
Lángot szór a napba!

Űzött vadak
A nap-sarlók alatt.

Oly gyönyörű

Oly gyönyörű ez a nap!
Újra kinyílt szemeinkre
Az Úr vet arany sugarat.

Bíbor

Elvérzik a nappal:
Esthajnali bálja
Fénnyel teli szívünk
Mindenre kitárja.

Valóság

1.
Egy fa valósága
A nyáré
(Lombozat és tömege)

2.
Ahogy szép sorjában eltűnik az utca
Eltűnnek a házak, eltűnnek a fák
Már nyomtalan ám még hangzó neveikkel
Eltűnnek az apró, szétszórt irodák.

Alkony

Mint kidagadt szem, tág pupilla dobja
Olyan a nap a felhők közt ragyogva.

Este

Hold közelít
Elenyészve lobog
Alakítja a sors szövetét.

Tisztulás

1.
Medencemély a tűnt virágkehely
Igaz terekre új csodát lehelj.

2.
Egész világom ámuló szive
Virágkehelybe bújt madárpihe.

3.
Túl a bozóton
Halkuló neszek között
Várom a súlyos ércmadarat
csőre aranyszín
és idegen
Ruhaujjak rámmutató sorai.

Súlyos

Félhomályos folyosó
Lámpabúrák kapuja
Feltörekvő haragod
Fogd a súlyos satuba.

Tág sebek

Elmosódó gótbetűk
Álom által tág sebek
Tiszta fülkék mélyein
Álruhástul rádlelek.

Fény hull

Érintsd meg a hajnalt
Erdők szive dobban
Színes madarakból
Fény hull a sarokban

Zöld vér

Gyermekkoromban sokat álmodtam.
Akkor még semmi sem volt egyértelmű.
Akkor még minden egybecsengett.
Esténként nem ijedtem meg a nagy robajjal
lehúzódó redőnyök zajától.
Folyton féltem.
Az emlékek egy erdőbe vezettek.
Ott egy fára azt karcolta valaki, hogy várjak.
A fa kérge felhasadt
és ömlött belőle a zöld vér.

Oly élesek

Megfordulsz, mocskos arcodat
Babákká bűvölöd.
Öröktől fogva égnek itt
Kalákás tűzkörök.
Agyunk a meztelen magányt
Imákká préseli.
Oly élesek az angyalok
Cirádás kései!

Preparáció

1.

Ült a padon és a város körbevette. Arra gondolt, mennyire szerencsés is ő. Hogy milyen kevésen múlik az élete. Ezt félt leírni. Babonás szorongás kapcsolódott ehhez a gondolathoz, mintha a puszta felbukkanása és rögzítése (a tudomásulvétele) átalakíthatná a tér szerkezetét és valamilyen váratlan eseményt vagy szerencsétlenséget okozhatna.

2.

Lelkem preparációja?
Vagy azé csupán,
ami rajtam átfolyik,
bennem megtapad?
Engem kitölt?
Kilúgoz?

Imago (Beksiński-féreglyukak)

Erdő.
Apró faház volt, a falai lakkozatlanok és kopottak, zöldek a rájuk rakódott mohától. Lassan lépkedett. A fejét fölvetette. Arcába tűzött a nap. Hunyorgott.
Óvatos mozdulattal belökte az építmény ajtaját. Meg sem nyikordult. Tudta: nemrég olajozták.
A szájába keserű íz gyülemlett.
„Meg sem szólalok?" – gondolta. – „Hallgatásra ítélem önmagam." (Végképp nem tudta, mitévő legyen.)
– Anya? – A mosogatónál ott állt az anyja. (Odabent feltűnő tisztaság, méltóságteljes készenlét fogadta.)
Közelebb araszolt.
Szembeszökően otthonos volt itt minden. Önmaga is meglepődött, hogy mennyire ismerős a számára ez a lakájosnak semmiképpen sem mondható helyiség.
Igyekezett összefüggően gondolkodni.
„Mintha megállt volna odabent az idő."
A neki háttal álló nőalak hajából a fejtető tájékán egy apró fémkampó türemkedett elő. Erre egy kékeszöld huzalt kötöttek, amely a plafonig ért, és ott egy ugyanolyan kampóra volt felsrófolva.
„Hogy ne dőljön el" – gondolta.
Nem tudott másra nézni.

Zihálva ébredt. Egyelőre azt sem tudta, hol van. Kellet egy kis idő, mire végre megértette, hogy csak álmodott. A redőny résein beszűrődő fénysugarak az ágya melletti falra vetültek. A földszintről szülei hangját hallotta tompán.
Beksińskit ugyanazon a napon ölték meg, mint amikor a szülei és a testvére autóbalesetben meghaltak, csak öt évvel korábban.
A képeinek nem adott címet.

Zdzisław. Szokatlan név. Idegen.

A szoba rendetlen volt. Könyvek hevertek a padlón és ruhadarabok. Egy albumot tartott a kezében. Lázasan olvasott. Megbabonázták a képek. Nyugtalanító hangulat áradt belőlük és valamiféle abszurd szépség.

A vonatút rettentő sokáig tartott. Mintha képekké alakult volna át az elsuhanó táj. Lenyugodott a nap. Egyre nagyobb hányada bukott a horizont sötétlő pereme alá. Zsombor a folyosó felé tekintett, futólag megpillantva egy férfit, aki éppen ebben a pillanatban haladt el a fülke mellett, amelyben a fiú is utazott. Hirtelen felismerés nyilallt belé. „Ez nem lehet ő" – gondolta ijedten. Felállt, kinyitotta az ajtót és a már távolodóban lévő alak után tekintett. Az a vasúti kocsi végéhez érve megfordult és látszólag egyenesen a fiúra nézett, de nem jött közelebb. A rossz megvilágítás miatt alig volt kivehető az arca, félig árnyékba veszett, de vastagkeretes, szögletes szemüvegén halványan megcsillant a lámpafény. Zsombor most már szinte biztos volt benne, hogy a festő az. Ijedten visszazárta a fülke ajtaját, behúzta a függönyöket és leült a helyére, folyamatosan szemmel tartva az ajtót. Ott azonban semmi sem mozdult.

Egy iszonyú gyorsan hadaró hang. Kikapcsolhatatlan monitorok. Újra és újra ugyanazt az eseményt mutatják: Fehér balettcipő – rajta Hamupipő vére. Felénk forduló, dühtől eltorzult arcok remegése. Vonagló gubótest– a plafonra tapadva. (És mégis él.)

Beksiński fia, Tomasz is öngyilkos lett, pedig egy repülőgépkatasztrófát is túlélt korábban. Éppen 1999. december 24-én (vetett véget az életének). Rettenetes időzítés, de vajon menynyiben tudatos? A festő fedezte fel fia holttestét. Apja, nem

tudván napirendre térni Tomasz halála felett, egy, a fiának szóló levelet tűzött a szobája falára, a borítékra pedig ráírta: „Tomeknek, ha fűbe harapnék."

Egy füzetben megtalálta anyja bejegyzését, amelyet korábban még nem fedezett fel. „Szeretlek, Zsombikám." És a dátum. Néha úgy vette észre, hogy bizonyos betűket hasonló módon ír le és kanyarít, mint ő. Vagy az apja.
„Valami tovább él bennem belőlük" – gondolta elveszetten.

Iszonytató erősségű fényre és elviselhetetlen zajra ébredt. A szoba közepén egy örvénylő, kékes sugarakat okádó lyuk örvénylett, akár egy óriási seb. („Lyuk vagyok a világ szövetén/És beömlik rajtam az a fény" – gondolta.) Félelmét legyőzve óvatosan közelebb ment az anomáliához, amely egyszercsak magába szippantotta. Ugyanabban a pillanatban egy másik helyiségben találta magát, teljességgel idegen környezetben. Elkerekedő szemekkel ismerte fel a festő egyik szobáját, amit még az album valamelyik illusztrációján látott korábban. Ekkor csengő hangját hallotta. Csoszogást, léptek közeledő dobogását. Összeszorult a gyomra, megijedt, hogy felfedezik. A léptek azonban elhaladtak a szoba mellett és kissé távolabb nyugodtak csak meg. Kitekintett a résnyire nyitott ajtón. Beksiński volt az, pizsamában. A bejárat kémlelőnyílásán keresztül vizsgálta éppen a lépcsőházban várakozókat. Majd ajtót nyitott. Zsombor nem értette, miről beszél a lakásába belépő két fiatal fiúval. Rövid mondatokban társalogtak, először nyugodtan. Majd Beksiński tagadólag megrázta a fejét és hátat fordított a látogatóknak. Az idősebbnek látszó fiú ekkor egy pillangókést rántott elő és teljes erejéből a festő hátába vágta. Az a földre rogyott és ordítani kezdett, kiáltásai az egyre szaporodó és szűnni nem akaró, dühös erejű döfések nyomán agonizáló sóhajtásokká

mutálódtak. Vér. Zsombor tántorogva elhátrált a réstől, majd látni vélte Beksiński megtörő tekintetét, amely az ajtó anyagán átvilágítva egyenesen az övébe fúródott, delejes erővel.
„Miért rémülsz meg, ha a szemedbe nézek? Miért félsz? Tudom, hogy megtalálsz. Egy lány leszel. Egy eszme."

Asiának hívták. A sanok-i múzeumban nem merte megszólítani, nem volt bátorsága hozzá. Több teremben is összefutottak. A vonaton, később, amikor Varsó felé tartva újra látta a festő szellemét vagy tudati kivetülését, követni kezdte azt. A távolodó férfi hirtelen betért egy fülkébe. Zsombor óvatosan közelebb ment, majd a nem teljesen összehúzott függönyök között belesett a helyiségbe. Legnagyobb megrökönyödésére az ekkor számára még ismeretlen, csak a kiállítótermekben futólag látott, szőke lányt pillantotta meg, amint az ablak melletti ülésen aludt. Nem akarta megzavarni, de lehetetlennek érezte, hogy ne ismerkedjenek meg egymással. Lenyűgözte a lány szépsége és kisugárzása. Belépett, óvatosan. A sárga blúz alatt megpillantotta a lány melleinek vonalát, lejjebb haladva az öle ívét. Nyelnie kellett. Ellenállhatatlan erő kényszerítette arra, hogy őt figyelje. A szeme kék volt, amint később nyilvánvalóvá vált. Az íze bármi mással összehasonlíthatatlan. Az idősíkok egymásba mosódtak.

Mivel Sanokban nem sikerült megtalálnia Beksiński szülőházát és korábbi lakhelyét (mint kiderült, lerombolták), elhatározta, hogy Varsóba megy és felkutatja a festő műteremként is szolgáló panellakását, amely az információk szerint üresen állt. Asia kijelentette, hogy elkíséri Zsombort és segít neki eligazodni a városban. Megérkezve hűvös idő fogadta őket, az ég szürke volt és borult, szemerkélt az eső. Mintha egy párhuzamos valóságba jutottak volna. A fiúnak Lucio Fulci egyik horrorfilmje jutott

az eszébe, amelynek zárójelenetében élőhalottak egész serege vonul a New York-i Brooklyn-hídon a metropolisz belseje felé. Bizonyosan érezte: korábbi énjének burka lassanként elhalt és keltetőként vette körbe tudatát. Ebből a fojtogató gubóból kellett megszabadulnia, akár egy születő rovarnak.

Nehezen bár, de megtalálták az utat, amely ahhoz a háztömbhöz vezetett, amelyben a festő is lakott. Kísértetiesen kihaltnak tűnt minden utca. A lift nem működött, így gyalogolniuk kellett felfelé. Amikor Beksiński lakásának bejárata elé értek, Zsombor emlékezetébe villant a festő meggyilkolásának jelenete, amelyet többször is végignézett, amikor a saját szobájában megnyíló féregjáraton áthaladva a gyilkosság színhelyére teleportálódott, visszautazva az időben. (Hirtelen, minden átmenet nélkül a gyilkos szemszögéből élte át újra a döbbenetes jelenetsort, amely most még inkább sokkolta a fiút.) Becsengetett, közeledő léptek zaját hallotta, majd a nyitódó ajtó neszezését. Rémülten fordult volna vissza, amikor észrevette, hogy ő maga nyomta le a kilincset, amely engedett. Beléptek az előszobába. Asia furcsállta, hogy a bejárat nyitva volt és a lakás valamennyi lámpája fel volt kapcsolva. Az egyik belső szobából zene szűrődött kifelé, valamilyen klasszikus muzsika. Zsombor nem tudta meghatározni, melyik darab lehet az, de borsódzott tőle a háta. Közelebb érve a helyiség ajtajához egy borítékot vett észre, amelyet az ajtólaphoz ragasztottak. A papíron a következő szöveg: „Zsombornak, ha fűbe harapnék." Iszonyodva ismerte fel anyja kézírását. Remegő kézzel szakította le és nyitotta ki a borítékot, a benne lévő franciakockás lapra ezeket a szavakat karcolták: „Ne lépj be. Kérlek!" A fiú először hosszan Asiára nézett, majd feltépte az ajtót. Odabent villódzó fénykévék gyűrűjében a féreglyukat pillantotta meg, amely ellenállhatatlanul vonzotta magához. Belehullott. Saját, otthoni szobájában lé-

pett ki belőle újra, immár egyedül. Le kellett menekülnie a lépcsőn a földszintre. A nappaliban családját vette észre: anyját, amint a fotelben ült kifejezéstelen arccal, maga elé meredve; apját és húgát mintegy transzban. Úgy tűnt, észre sem veszik.

Zdzisław Beksiński (1929–2005) lengyel festőművész, grafikus, szobrász és designer. A modern lengyel és egyetemes festőművészet egyik legfontosabb alakja. A délkelet-lengyelországi Sanokban született és nőtt fel, ugyanitt dolgozott designerként 1959 és 1970 között. 1977-ben Varsóba költözött, panellakását műteremmé alakította át. Ennek rekonstruált mását, valamint képeinek nagy részét a sanoki Beksiński-múzeumban lehet megtekinteni. (Ódzkodott címet adni munkáinak, saját bevallása szerint amiatt, mert semmilyen módon nem akarta keretek közé szorítani és behatárolni az interpretáció lehetséges horizontját.) Műveinek apokaliptikus és nyugtalanító atmoszférája az álmokéval rokon, azokban gyökeredzik és folytonosan azokat teremti újra, kaput nyitva egy új realitásra. Felesége, Zofia 1998-ban súlyos betegségben meghalt. Beksiński fia, Tomasz 1999-ben öngyilkos lett, a festőt 2005 februárjában saját lakásában meggyilkolták.

Pentheszileia sóhaja

Ó férfi
Ízed arany.
Soha-nem-volt
élveket ébreszt
bennem a nap.
(Az a hús)
Ami nyelvem alatt
eleven még.
(Ami szentség)
Egy ölelés a pokolból
(Az a horror)
Ami már te vagy ajkaimon
(Az a nyom)

Elvezet isteneink elejébe
El a kéjbe
A halál tűzbeborult mezejére
Ahol égve lehullhat a gyász
Mint rólam a test-ruha burka
Hol a mélybe, a mennybe te vársz
– Hisz az áldozatod leszek újra –
(Hisz a változatok tere tág)

Ott, fénybe-merült idegenként
Megölelhet-e már, aki emlék?

(Heinrich von Kleist Pentheszileia *című drámájának ihletésére)*

Golgota

Háromszor tagad
Az úr keresztje áll már
Elvérzik a nap.

A csúcson (Osztag)

Hajlongani rest
Egyenes gerinccel vár
Arccal a falnak.

Halmok

Egy test terei
Leigázott hévvel dús
Hajnali hommage.

Szerpentin

Habzó szövetek
A megértés új útján
Virrad a vágy is.

Sziszifusz

Hogyan lesz becses
A mindennapi montázs
Megszépül a hegy.

Habmeleg

Felhők az égen
Habmeleg homály
Egy fecskeszárnyra
Zúduló felejtés.

Tetsuo

Drót –
A halánték dom-
ború dob-
ját veri
e makacs álom
és alászáll a szemekig:
Átsüthet így
a retinákon.

(Shinya Tsukamoto Tetsuo / Tetsuo – A vasember *című filmje nyomán)*

A versben

A versben újrafogansz.
Ismét rajtad a burok
Amelyen áttörsz
Amelyet áttörni kényszerülsz.
Egy számodra otthonos
világ- vagy valóság-lenyomat:
Támpontok törékeny rendszere
vagy halmaza
vagy tája –
Viszonylagossá lesz
vagy annak tetszik –
Magába hull
és
áradva növekszik.

Ami bennünk él

1. Szürrealizmus
Friss hús
A partra vetett holtak
Átkaroltak
Bennük a félelem
Akár egy
rezgő hártya
Szívembe mártja
kését
A fájdalom.
Amit leírok, vérzik
Akár egy *égi test*.

2. Visszatérünk a levelekbe
A gyökerekbe
A fákba
Az esetlen és
emberi imákba
Ahonnan egykoron a semmi szült
Formát kapóvá
Szürke szerkezetté.
Így tudunk újra
megmaradni fénynek
Elmondhatatlan útjain a nap
Önnönmagába
így hullatja sorsunk
Új égre kell most
kapaszkodnia.

3. Hozzá menekülök
A teste túlél
Minden napot
Az évek hitszegését.
Elmúlhat, ami meghal
Megbocsáthat Isten
vagy ami
bennünk él belőle.

Alkony-változat

Szinte tapintható a kék
Felsejlenek a fényszirom-szikék
Arcunkra áradó,
Kénes homály esőz.
Ím, itt a vágy
A kard, amelybe dőlsz
Áthullva életed
Irdatlan éjszakáin.

Zs.

A léted
Semmivé tett
és felemelt
az égig.

Tested terein

Furcsa nőalak
Hús, a bőr alatt
Éj-kalligráfia

Ahogy egymásra
rétegződnek
a
burkok.

Szűz hártya-homály
Bebocsátás
Energiában fürdő fájdalom.

Elmondhatatlanul akart,
fehér
Tested terein át
dereng
a vér.

Vértezet

Tudatosság és téboly
Örökké tartó meghiúsulás
A kiábrándultság mámoros varázsa
Kétségbeesés
Terek, tartóoszlopok
Nem-szilárduló, ködbe fúlt falak
Permanens összeomlás
Valóság-vértezet.

Anyaggá válva

1. Kétségbeesés környékez
Szörny, éhes
Általam teremtett.

2. Agyában az álmok
anyaggá válva
zúgtak.

3. Bármikor bekövetkezhet
Kezdet
és vég
Alakmás.

4. Ami nem jutott eszébe, azt kép-telen volt papírra vetni.
Nem jutott eszébe semmi.
Semmi hasznos. Vagy valódi.
Önmaga volt
önmaga ellensége.

5. Ablaktalan Isten
Nézz le reám a magasból
Tárnamélyi kasból
Nem tudok szabadulni.

6. Két ember beszélgetése
A naplemente
Akadozó szavak

7. Padláskabin
Eszembe jut valami másról
A feltétel nélküli odaadásról.

8. Szintetizálás
Mázsás,
lomha szavak.

Skatulya

Testi és lelki szerelem
Megnyílt a mélység kapuja
Oly szép, akár egy skatulya
Melyben egy szent rovar zúg.

Töredékek

1.
Fáj s megmarja a bőrt a hideg
Tervekkel teli éj – belibeg.

2.
Légy – repülni képtelen
Porbarázda-végtelen.

3.
Napfény
Az ágak szűrőjén csobog
Pásztázza rég
A lélek-lajstromot.

4.
Ünnepünket balsors szeli ketté
Változik az élet, de milyenné?

5.
Hold közelít
Elenyészve lobog
Alakítja a sors szövetét.

6.
Tiszta vagy
Tiszta vagyok
Mint a nap
Mint a napok
Miriádja.

Pre-para (Mi előtt?)

Lelkem preparációja
lehetetlen.
Mégis ez a cél.

Tartalom

Gondolatok Bazsó Ádám első kötetét olvasva (Szekeres Mária)..... 5
Tudat..... 9
Visszhang..... 12
Klastrom..... 12
Klisék..... 12
Ékes..... 13
Alakod..... 13
R. I. P.-Eating (Zombi)..... 13
Illuzórikus, bennünk változó..... 14
Vonatút-víziók..... 15
Éjidőn..... 17
Szerető..... 17
Tükrök..... 17
Horror vacui (Látóhatár)..... 18
Goya..... 18
Zárt szem..... 18
Az álmodás tudata..... 21
Amorf..... 24
Trakl..... 26
Mindenfajta halál..... 27
Torokszorító titkok..... 30
Az éjszakában útrakél..... 32
Die dunklen Stunden..... 35
Wie oft..... 35
Wannsee..... 36
Regenbogen..... 36
Schein(tod)..... 37
Intermezzo..... 37
Sonne..... 38
Fragmente..... 40
Friedrich..... 41
A végtelen..... 41

Pirkadat....41
Hála....42
Őrzi....43
Harmónia....43
Retinánkra robbanó....44
Hány vak....49
Gát....49
Téboly....50
Nem test....51
Torzók....53
Fájdalom....55
Álmomban....55
Infra....56
Hasonulás....56
Rátalálunk....57
Öröklét....58
Démon....59
Félhalott....59
Pórusok orgonája....60
Kulcs....60
Clairvoyance....61
Dichotómia....65
Úgy módosul....65
Múló....65
Kihuny....66
Értsd meg....66
Ismeretlen ékkő....66
Apokaliptikus álom....67
Oly gyönyörű....68
Bíbor....68
Valóság....69
Alkony....70
Este....70
Tisztulás....71
Súlyos....72

Tág sebek....72
Fény hull....72
Zöld vér....73
Oly élesek....73
Preparáció....74
Imago (Beksiński-féreglyukak)....75
Pentheszileia sóhaja....83
Golgota....84
A csúcson (Osztag)....84
Halmok....84
Szerpentin....84
Sziszifusz....85
Habmeleg....85
Tetsuo....85
A versben....86
Ami bennünk él....87
Alkony-változat....89
Zs. 89
Tested terein....90
Vértezet....90
Anyaggá válva....91
Skatulya....92
Töredékek....95
Pre-para (Mi előtt?)....96

Képjegyzék

Kereső....7
Forgatag I. 19
Kilátás....33
Az elhagyatott padlás I. 47
Forgatag II. 63
Válaszúton....81
Az elhagyatott padlás II. 93

Bazsó Ádám: Mikro – Versek, prózai szövegek, töredékek

Vitos Hajnal fényképfelvételeivel

Kiadó: Muravidék Baráti Kör Kulturális Egyesület
Pilisvörösvár, 2020
www.muravidek.eu
www.evid.hu

A borítótervet Vezekényi Fanni készítette Vitos Hajnal
Kereső című fényképfelvétele felhasználásával

Nyomdai előkészítés: Szőcs Beáta

Nyomdai munkák: Bodnár Nyomda Bt., Budapest

ISBN 978-615-5750-67-0
ISBN 978-615-5750-68-7 (online, PDF)

mikr
2000 Ft